

Chương 32

- **B**à Angielic, bà có biết ông ấy sẽ làm gì họ không?

Angielic rùng mình và ngược nhìn Abighen. Trong buổi sáng nhợt nhạt, nét mặt cô gái trông hốc hác. Lần đầu tiên cô tỏ ra căm thù. Nỗi lo choán hết tâm trí, cô không thể nghĩ đến chuyện làm duyên làm dáng nữa. Cô không buồn cời chiếc tạp dề bẩn vì những đêm thức để lấp đạn và lau chùi súng cho đám người Tin lành, cũng chẳng buồn đội chiếc mũ vải trắng đẹp lên đầu. Những mớ tóc dài mượt mà lòa xòa trên hai bờ vai làm cô có vẻ trẻ trung và thần thờ ít thấy, Angielic ngắm nhìn cô gái mà như không nhận ra. Đôi mắt sưng húp của Abighen và vẻ lo âu hiện rõ trong ánh mắt khiến nàng ngạc nhiên, nhất là vì cô con gái mục sư Bôke này chẳng có việc gì phải sợ bố hoặc người anh họ bị trả thù bởi lẽ đã có thái độ đúng mực trong cuộc bạo loạn. Cô cũng chẳng có chồng, có con trong số những người mà số phận còn chưa được định đoạt.

“Họ” là những người cầm đầu cuộc bạo loạn. Manigô, Bécơ, Mécxolô, Lơ Gan và ba kẻ lọt vào đoàn thủy thủ của Rescartor để dễ bề dò la. Từ hôm trước không còn thấy họ đâu nữa. Những người khác đã trở về với vợ con. Đầu cúi gằm, mặt mõi và cay đắng, họ ném qua đầu lưới những trái cây và rau, kèm theo những túi da đựng nước ngọt được phân phát rộng rãi.

- Tôi thấy chúng ta đã hành động như một lũ ngu ngốc – lão thầy thuốc Dary vừa nói vừa gieo mình xuống một bó rạ - Trước khi nghe theo Manigô và Bécơ ít ra chúng ta cũng phải thương thuyết với tên hải tặc. Dầu sao hắn cũng đã cho chúng ta lên tàu trong khi thất cơ lỡ vận.

Luật sư Care cũng làu bàu. Vốn vụng về, ông ta tự làm mình bị thương vì một khẩu súng trường và bàn tay bị đau cẳng làm ông ta cáu kỉnh.

- Thật ra đối với tôi, đi đảo này hay đi đến một nơi nào khác cũng thế thôi... Còn Manigô thì sợ mất tiền của và Bécơ thì sợ mất tình yêu của một người đã từng làm ông ta như điên như dại...

Lắm bầm trong kẽ răng, tay luật sư nhìn Angielic với một ánh mắt thâm hiểm.

- Chúng ta đã để cho hai kẻ điên dặt mũi... Bây giờ thì tôi đã ra nông nỗi này đây... với mười một đứa con thơ dại...

Trạng thái rã rời đè nặng lên đám người Tin lành ngồi im lặng. Hoảng sợ vì những sự cố vừa qua và vì những người da đỏ, lũ trẻ vẫn chưa hoàn hồn nên

ngồi cầm như hén, đưa mắt dò hỏi những gương mặt lo âu và buồn bã của bố mẹ.

Con tàu bỏ neo đung đưa nhịp nhàng trong lớp sương mù dày đặc, nhợt nhạt, khiến mọi người càng có cảm giác nửa tỉnh nửa mê sau những ngày bão tố và độ sức. Cảm thấy buổi sáng nay uy hiếp nặng nề, Abighen bưng tỉnh, tim đập như trống trận. Vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng rùng rợn trong giấc ngủ, cô đột nhiên đứng dậy và bước tới chỗ Angielic.

Nàng cũng không hề chớp mắt, trong lòng day dứt tới mức nàng quên cả thái độ thù hận của những người bạn cũ ở La Rôsen đối với mình. Nàng ở lại với họ là để bảo vệ họ, chứ đâu phải để ẩn thân. Nàng hết nghĩ tới Giôphrây đờ Perác lại nghĩ đến những con người nàng cảm thấy mình có trách nhiệm với họ. Cúi xuống khuôn mặt nhợt nhạt của Lôriê, nàng vừa kéo chăn đắp cho nó vừa cố làm cho nó yên tâm, nhưng hai môi mím chặt của thằng bé không thốt ra một câu hỏi nào. Xêvêrin và Maxian cũng vậy.

Một lần nữa, bị lôi cuốn vào những cuộc tranh chấp rối ren của người lớn, bọn trẻ con lại chịu đau khổ.

- Phải chăng mình cứu chúng nó khỏi lao tù của Nhà vua để chúng bị hai lần coi cút... ở nơi cùng trời cuối đất này? Không, không thể như thế được!...

Khi thấy Abighen xuất hiện trước mặt, nàng càng khiếp hãi hơn. Angielic đứng dậy và ung dung vượt lại những vết nhàu trên chiếc áo dài. Mọi người đang trong cơn hoảng loạn. Nàng phải sẵn sàng đối phó và tập hợp hết sức lực để dập tắt nỗi thất vọng sắp sửa dâng tràn.

Phía sau Abighen, những người đàn bà khác cũng đã đứng dậy, mẹ Brêagior, mẹ Lơ Gan, vợ đám thủy thủ rụt rè và tuy lo âu vẫn không dám nhập bọn với mấy bà quý tộc La Rôsen, mẹ Mécxơlô, mẹ Manigô và mấy cô con gái bỗng nhiên kiên quyết, mặt đánh lại, nhào đến chỗ Angielic.

Họ không nói ngay nhưng nhìn nàng chằm chằm, cùng nhắc lại câu hỏi mà Abighen đã đặt ra.

- Ông ta định làm gì đây?

- Tại sao cô lại như thế Abighen? – Angielic khẽ nói riêng với cô gái mà thái độ khiến nàng băn khoăn, - Cảm ơn Chúa, ông cụ cô và anh họ cô đã thận trọng không dây vào một hành động mà họ không tán thành. Chẳng có gì không hay sẽ xảy ra với họ đâu.

- Nhưng còn Gabriên Bécno! – Cô gái kêu lên một tiếng kêu xé lòng – Bà Angielic, bà nở lòng thờ ơ để ông ấy chết hay sao? Bà quên là ông ấy đã cứu mạng bà, đưa bà về ở trong nhà và vì bà... vì bà..

Hầu như có cả nỗi căm hờn trong đôi mắt cô gái đang nhìn thẳng vào Angielic. Cái mặt nạ trong sáng, dịu hiền của cô gái cũng tan vỡ nốt. Angielic hiểu ra.

- Abighen, thế ra cô yêu ông ta?...

Cô gái đưa hai bàn tay lên ôm mặt, tức tưởi.

- Phải, tôi yêu anh ấy! Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi...tôi không muốn anh ấy phải chết, cho dù bà có cướp anh ấy của tôi.

“Minh thật đại dột – Angielic thầm nghĩ – Thì ra cô gái là bạn mình, vậy mà mình chẳng hiểu gì lòng dạ cô ta cả. Nhưng Giôphrây thì biết ngay từ tối đầu tiên chàng trông thấy Abighen trên tàu Gunxbô rô. Chàng đã đọc được trong đôi mắt cô gái là cô ta yêu Bécno”.

Abighen ngẩng khuôn mặt giàn giụa nước mắt lên.

- Bà Angielic, xin bà can thiệp để người ta tha tội chết cho anh ấy...Có tiếng gì ở phía trên kia kia?

Không kìm nổi nỗi lo sợ trào dâng trong lòng, cô gái nói thêm, quên cả e lệ thẹn thùng.

- Bà nghe xem, có tiếng bước chân, tiếng chùy giáng xuống kia. Tôi chắc người ta đang sửa soạn để treo cổ. Ôi! Nếu anh ấy chết thì tôi sẽ chết theo.

Một hình ảnh cùng hiện ra trước mắt Angielic và Abighen: họ nhớ lại nỗi kinh hoàng khi tìm thấy trong một buổi bình minh cũng như buổi bình minh này xác gã người Mo Apđula đung đưa trên cột buồm. Họ thấy rõ là công lý của đờ Perắc được thi hành nhanh chóng và dứt khoát. Mặt ngửa lên, nét mặt căng thẳng, miệng hé mở, thở hỏn hển họ lắng nghe những bước chân gấp gấp phía trên đầu.

- Trí tưởng tượng của cô lạc hướng rồi đấy, Abighen ạ - Cuối cùng Angielic cố hết sức bình tĩnh nói – Làm gì có chuyện chuẩn bị treo cổ, vì cột buồm trước mũi đã bị gãy gục trong cơn bão.

- Ô! Còn khối cột buồm và cột buồm trên tàu Gunxbô rô để giết chết họ - Mụ Manigô giận dữ kêu lên -Đồ khốn kiếp! Chính mi đã lôi kéo chúng tao, bán đứng chúng tao cho tình nhân của mi, cho kẻ đồng mưu của mi để làm hại chúng tao...Không bao giờ tao không ngờ mi.

Tay giơ cao, hai má đỏ rực như bốc lửa, mụ ta xông tới Angielic. Ánh mắt uy nghiêm của nàng buộc mụ dừng lại.

Từ khi Angielic trở lại với họ trong chiếc áo dài mới và mái tóc bỏ xõa trên vai, đám phụ nữ tuy thù ghét vẫn có phần kính trọng nàng. Với cách trang phục này, họ dễ nhận ra vẻ quý phái trong cử chỉ và ngôn ngữ của nàng.

Mụ trưởng giả kiêu kì bất đắc dĩ phải khuất phục trước mắt nàng. Tay mụ ta buông thõng. Bà Mécxolô nắm lấy cổ tay mụ.

- Bình tĩnh nào, cái mụ lẩm mồm này – Bà ta vừa nói vừa lôi mụ ta ra phía sau – Mụ quên rằng chỉ có bà ấy là còn có thể cứu chúng ta ra khỏi bước hiềm nghèo này hay sao? Chúng ta đã làm quá nhiều điều dại dột rồi...

Ánh mắt Angielic đanh lại.

- Đúng thế - Nàng nói, giọng sắc như dao – Bao giờ các người cũng muốn trút lên đầu người khác trách nhiệm về những lỗi lầm của chính các người. Bà Manigô này, chính bà cũng cảm thấy Rescartor là người đáng tin cậy, nhưng các bà không biết kiểm chế và thuyết phục đầu óc sai lạc của các ông chồng các bà, bọn họ theo đuổi những mục đích và quyền lợi còn xấu xa hơn nhiều so với những tay cướp biển mà các người khinh bỉ. Đúng thế, tôi ở cạnh ông thuyền trưởng khi họ bắt giữ ông ấy. Họ dọa giết ông ấy, họ tàn sát đồng nghiệp của ông ấy ngay trước mắt ông... Ai có thể quên được những điều sỉ nhục như vậy?... Và ông ấy lại càng khó quên hơn những người khác... Các bà đều biết chuyện đó. Và vì vậy mà tất cả các bà đều khiếp hãi.

Sự phẫn nộ làm nàng run lên

Họ nhìn nàng và nhận ra tai họa đã xảy tới. Và chính mụ Manigô đành nhẫn nhục nhắc lại câu hỏi nào nê:

- Ông ấy sẽ làm gì họ?

Angielic cúi mặt xuống. Câu hỏi đó chính nàng cũng luôn tự đặt ra cho mình suốt đêm qua, sự bình yên giả tạo của những giờ phút cuối cùng của cuộc nổi dậy.

Bỗng mụ Manigô quì sụp xuống trước mặt Angielic. Và những người đàn bà khác cùng chung một ý nghĩ liền bắt chước mụ ta.

- Bà Angielic! Xin bà cứu chồng chúng tôi!

Họ chấp tay vái nàng.

- Chỉ có bà là có thể cứu thoát họ - Abighen thiết tha khẩn nài – Chỉ có bà biết rõ những uẩn khúc trong lòng ông ấy và tìm ra những lời lẽ khiến ông ấy quên đi sự xúc phạm.

Angielic bàng hoàng trước những lời van xin đó.

- Các bà lầm rồi, tôi chẳng có quyền lực gì đối với ông ấy cả. Con tim ông ấy khó mà lay chuyển nổi.

- Chỉ có bà là có thể làm được.

- Bà có thể làm được mọi việc!

- Bà Angielic, xin bà thương lấy con cái chúng tôi.

- Bà đừng bỏ rơi chúng tôi. Xin bà đi gặp ông ấy.

Nàng một mực lắc đầu:

- Các bà không hiểu. Tôi chẳng thể làm gì đâu. Ôi! Giá mà các bà biết rõ, không gì lay chuyển được trái tim ông ấy đâu.

- Nhưng đối với bà! Niềm say mê đối với bà sẽ làm mềm lòng ông ấy.

- Nhưng than ôi! Tôi không hề làm ông ấy say mê!

- Ôi! Tất cả đồng thanh kêu lên – Bà nói gì vậy? Không có một người đàn ông nào say mê một người đàn bà như ông ấy say mê bà. Khi nhìn bà, mắt ông ấy long lanh như ngọn lửa.

- Tất cả bọn chúng tôi đều phải phát ghen và bực tức vì ánh mắt ấy – Mục Care thú nhận và đi lại gần nàng.

Họ vây quanh nàng và bám chặt lấy nàng với một lòng tin mù quáng.

- Xin bà cứu lấy cha cháu – Gieni năn nỉ -Cha cháu là chỗ dựa của tất cả chúng cháu. Không có cha cháu thì chúng cháu sẽ biết làm gì trên những miếng đất xa lạ này?

- Chúng tôi ở cách xa La Rôsen biết chừng nào...

- Chúng tôi thật cô đơn.

- Bà Angielic! Bà Angielic!

Giữa những tiếng van xin ồn ã ấy, Angielic hình như chỉ nghe thấy giọng nói yếu ớt và buồn bã của Xêvêrin và Lôriê tuy chúng không hề thốt ra lời. Chúng mon men đến bên cạnh và đưa những cánh tay nhỏ bé ôm choàng lấy nàng.

Nàng ôm chặt chúng vào lòng để khỏi nhìn thấy ánh mắt lo âu của chúng.

- Ôi! Những đứa bé đáng thương bị bỏ rơi ở nơi cùng trời cuối đất

- Bà sợ gì, hả bà Angielic? Ông ấy chẳng làm hại bà đâu – Lôriê nhỏ nhẹ và ngập ngừng nói.

Nàng chỉ có thể nói với chúng là những nỗi oán giận xót xa, tuy còn thâm kín, đã chia rẽ hai người. Chúng có lẽ cuộc tranh cãi kịch liệt hôm trước, mặc dù sau đó họ đã giàn hòa với nhau.

Nàng không thể căn cứ vào sự hấp dẫn thể xác đối với chồng nàng. Vì cái đó chẳng mấy ý nghĩa. Không thể ràng buộc Giôphrây dờ Perác bằng sức mạnh tình dục. Nàng biết rõ điều đó hơn bất cứ ai khác có mặt ở đây. Thật ít người có khí phách như anh ấy, vừa có thể thương thức một cách sành sỏi lạc thú nhục dục vừa dễ dàng xa lìa chúng. Niềm hứng thú của anh đối với những khoái cảm cao thượng hơn cho phép anh không chế dục vọng và nếu cần, khước từ một cách dễ dàng những thú vui phù du xác thịt.

Những người đàn bà tiết hạnh đang quì trước mặt nàng, muốn tưởng tượng ra điều gì đây? Hy vọng một cách ngây thơ vào sức quyền rũ của nàng để tiêu tan cơn phẫn nộ của một chúa tể biển khơi sau khi người ta lôi kéo cả đoàn thủy thủ của chàng vào cuộc bạo loạn.

Giôphrây dờ Perác sẽ không tha thứ đâu!

Tuy có tinh thần hiệp sĩ lúc cần có, theo truyền thống cha ông, chàng vẫn không bao giờ ngần ngại làm đổ máu khi thấy cần phải làm và sẵn sàng giết hại khi cần thiết.

Vậy làm sao nàng dám đến trước mặt chàng để biện hộ cho những kẻ tội phạm hiển nhiên đã tàn bạo xúc phạm chàng đến thế?...

Sự can thiệp của nàng chắc sẽ như dầu đổ vào lửa. Chàng sẽ xua đuổi nàng không thương tiếc, sẽ trách mắng nàng đã cấu kết với kẻ thù.

Đám đàn bà và trẻ nhỏ lo lắng theo dõi cuộc giằng xé nội tâm hiện lên trên nét mặt nàng.

- Bà Angielic! Chỉ có bà là có thể làm ông ấy xiêu lòng! Trong khi còn cơ hội... Ít nữa, thì quá muộn mất!...

Linh tính – một linh tính được những thử thách đã từng chịu đựng mài giũa – báo cho họ biết về những công việc đang được chuẩn bị đâu đây tuy tiếng động không vang đến tận tai họ. Mỗi phút trôi qua là một phút mất đi. Họ rùng mình, sợ cánh cửa mở ra; người ta sẽ đưa họ ra, dẫn họ lên boong tàu và ... họ sẽ nhìn thấy! Lúc đó thì có kêu khóc, van xin cũng quá muộn. Lúc đó sẽ phải chấp nhận điều không thể tránh được, sẽ phải trở thành người đàn bà đau khổ, hai mắt

trống rỗng như chị Envia, người vợ trẻ góa bụa của anh thợ làm bánh mì bị giết trong bạo loạn. Từ hôm đó, chị ta ngồi như phỗng đá, ôm hai đứa con vào lòng.

Angielic quyết định hành động.

- Vâng, tôi sẽ đi – nàng nói khẽ - Phải đi thôi, nhưng... Ôi! Lạy Chúa! Sao mà khó khăn đến thế!

Nàng tự cảm thấy bất lực, với hai bàn tay không, vì tự nàng đã cắt đứt sợi dây mỏng manh mới được nối lại giữa hai người, khi nàng từ chối không ở lại bên chàng “Em hãy ở lại bên anh”, chàng thắm thì với nàng. Nhưng nàng đã từ chối và chạy trốn. Chàng không phải là con người dễ tha thứ. Tuy nhiên, nàng vẫn nhắc lại. Tôi sẽ đi! Và giã mọi người ra.

- Tránh cho tôi đi nào!

Bật đứng ngay dậy, đám phụ nữ lặng lẽ kéo đến quanh nàng. Bà Mécxolô bắt tay nàng. Các bà tiễn nàng ra tận cửa.

Hai người gác, thủy thủ của tàu Gunxbô rô đứng canh trước cửa. Họ ngập ngừng khi trông thấy Angielic, nhưng nhớ lại là nàng được ông chủ ưu đãi, liền để nàng đi qua.

Nàng chậm rãi bước lên những bậc thang dẫn về phía đuôi tàu. Những bậc thang gỗ nhầy nhụa, thấm muối trong trận bão, thấm máu qua các trận đánh này, quen thuộc tới mức nàng bước qua mà không để ý. Vẫn một màn sương mù bao phủ con tàu thả neo trong cái vịnh bị che lấp. Hôm đó sương mù có nhẹ hơn nhưng trắng như sữa. Những ánh hồng và những ngôi sao vàng óng chợt hiện lên trong sương mù nhưng Angielic nhìn mà không thấy.

Nàng va vào một người đàn ông tầm vóc cao lớn, mặc bộ đồng phục có thêu ren – kim tuyến và đội mũ phớt có chòm lông thật đẹp. Lúc đầu nàng nhầm tưởng là chồng nàng và đứng sững. Nhưng ông ta lịch sự chào nàng.

- Thưa bà, tôi xin tự giới thiệu: Rôlăng đờ Uyêcvin, con út của gia đình nhà Valônho thuộc dòng dõi quý tộc xứ Noocmăngđi.

Giọng nói người Pháp, cử chỉ lịch sự, mặc dù bộ mặt r ám nắng của một tay cướp biển, khiến nàng có phần vững tâm. Ông ta hỏi có phải nàng muốn gặp bá tước đờ Perác và xin được đưa nàng đến tận nơi. Angielic đồng ý. Nàng sợ phải giáp mặt với một chiến sĩ người da đỏ.

- Bà không có gì phải sợ - Rôlăng nói – Họ là những chiến sĩ khủng khiếp trong chiến đấu, nhưng khi rời vũ khí, họ rất hiền lành và đầy tinh thần tự trọng. Ngài đờ Perác đang chuẩn bị lên đất liền chính là để đi chào Đại tù trưởng Maxaoa của họ...nhưng, bà làm sao vậy?

Khi bước lên tầng lầu trên boong thượng phía sau con tàu, Angielic ngược mắt nhìn lên.

Nàng thấy những bàn chân trần đung đưa lơ lửng trên không ở phía cột buồm lớn.

- À! Phải, đây là những người bị treo cổ - Đờ Uyêcvin nói, sau khi nhìn theo ánh mắt nàng - Chẳng có gì đâu, chỉ là mấy tay làm loạn người Tây Ban Nha. Hình như chúng đã làm ông chủ và những người thân tín của ông khốn đốn trong cuộc hành trình trở về. Xin bà đừng xúc động. Công lý trên biển khơi hoặc trong các vùng hoang vu của chúng tôi phải được thi hành khắt khe và dứt khoát. Những tên khốn kiếp đó chẳng đáng được quan tâm.

Angielic muốn hỏi xem người ta đã làm gì đám người Tin lành, nhưng không dám. Bước vào phòng khách trên khoang thượng đuôi tàu, nàng bỗng thất sắc. Nàng tựa vào cánh cửa sau khi cửa được Rôlăng đóng lại. Nàng đứng một lúc trong cảnh tranh tối tranh sáng trước khi biết mình đang ở đâu. Thế nhưng nàng đâu có xa lạ căn phòng này, nơi mùi thơm của những đồ đạc sang trọng phương Đông như muốn lấn át mùi vị ám ảnh của biển cả.

Biết bao cảnh tượng, biết bao bi kịch đã diễn ra tại đây từ buổi chiều đầu tiên ở La Rôsen, nơi thuyền trưởng Giadông đưa nàng đến gặp Rescartor!

Nàng không nhìn thấy chồng ngay. Bình tĩnh lại đưa mắt tìm kiếm, nàng mới thấy chàng ở phía trong cùng căn phòng, gần khung cửa sổ lớn nhìn vờn những lớp sương mù óng ánh. Ánh sáng đông đặc nhưng trắng ngần lọt qua cửa kính soi rõ mồn một chiếc hộp để trên bàn và Giôphrây lấy ra các thứ nữ trang, ngọc trai và kim cương.

Đờ Uyêcvin lúc nãy bảo nàng là chủ tàu Gunxbô rô sắp lên đất liền tiếp một vị tù trưởng nổi tiếng. Chắc hẳn để chuẩn bị cho cuộc tiếp tân nên hôm đó trang phục chàng lộng lẫy khác thường. Khi nhìn thấy chiếc áo khoác của chàng bằng nhiều đồ, đính những bông hoa lớn bằng kim cương, chiếc áo chên và quần chên bằng nhung xanh thẫm không trang trí nhưng cắt rất khéo làm cho dáng người cao lớn của chàng đầy sức quyến rũ, Angielic tưởng chừng như sống lại những lễ hội trong triều ngày trước. Những ngày trước ấy, tuy cà nhắc, chàng đã chẳng nổi tiếng là một trong những lãnh chúa thanh lịch nhất của thời đó sao? Đôi ủng Tây Ban Nha cao cổ cũng như đôi găng tay có măng set đặt trên bàn và chiếc thắt lưng đeo bao súng ngắn và bao dao găm của chàng đều bằng da màu đỏ thẫm.

Chi tiết duy nhất phân biệt chàng với các vị lãnh chúa ở triều đình là chàng không đeo kiếm. Khẩu súng ngắn khảm xà cừ luôn luôn lấp lánh bên hông chàng.

Chàng đang luồn hai chiếc nhẫn vào ngón tay và đeo vào cổ trên tấm áo chên, một sợi dây chuyền đính vàng và kim cương như thời Vua Lui 13, các tướng lĩnh quý tộc vẫn đeo, vì họ chán chiếc áo giáp đã trở thành vô dụng và biến nó thành đồ trang sức.

Chàng ngồi hơi quay lưng ra phía nàng. Chàng có nghe thấy tiếng nàng vào không? Chàng có biết nàng đang ở đây không? Cuối cùng chàng đóng hộp lại và quay ra.

Trong những giờ phút nghiêm trọng nhất không phải không nảy sinh những ý nghĩ kỳ cục. Nàng nghĩ bụng phải làm quen với hàm râu chàng đã để mọc lại khiến chàng trông giống một người Hồi giáo thời Trung cổ.

- Em đã đến...Nàng bắt đầu nói.

- Tôi biết.

Chàng ngồi yên và chăm chăm nhìn nàng thái độ không vồn vã.

- Giôphrây – Nàng nói – anh sẽ làm gì họ?

- Bà bận tâm về việc đó lắm sao?

Nàng cúi đầu im lặng, nghẹn ngào.

- Thưa bà, bà từ La Rosen đến, bà đã đi qua Địa Trung Hải và tôi nghe nói bà quan tâm đến các vấn đề buôn bán bằng tàu thủy. Như vậy là bà đã biết luật biển. Số phận nào sẽ dành cho những kẻ, trong khi vượt biển, chống lại kỷ luật và tìm cách sát hại thuyền trưởng. Người ta treo cổ chúng...Treo cô mà không cần xét xử gì hết. Vì vậy tôi sẽ treo cô chúng.

Chàng nói một cách thân nhiên. Nhưng quyết tâm của chàng thì thật sắt đá.

Angielic thấy toàn thân lạnh toát, choáng váng “Không thể để xảy ra chuyện đó – nàng tự nhủ - mình phải làm bất cứ gì để tránh điều đó, mình sẽ phủ phục dưới chân chàng...”

Nàng đi qua căn phòng và trước khi chàng đoán được cử chỉ của nàng thì nàng đã quì sụp xuống trước mặt, ôm lấy chàng.

- Giôphrây, anh tha tội cho họ, em van anh, anh yêu của em, em van anh...Em van xin anh điều đó vì chúng ta nhiều hơn là vì họ. Em sợ, em run sợ một hành động như vậy sẽ dập tắt tình yêu em dành cho anh...em run sợ vì sẽ không bao giờ quên được bàn tay nào đã đưa họ về cõi chết... Máu của bạn bè em sẽ ngăn cách chúng ta.

Nhưng máu của bạn bè tôi đã đổ: Giadông, người bạn trung thành trong suốt mười năm, ông già Apden Macrat bị chúng giết hại một cách dã man...

Giọng nói cố nén của chàng run lên vì giận dữ và hai mắt chàng này lửa.

- Lời van xin của bà xúc phạm tôi, thừa bà và tôi e bà đã bị thúc đẩy vì sự gán bó đáng khinh bỉ với một trong số những kẻ đã phản bội tôi, phản bội chồng bà mà bà bảo bà yêu mến.

- Không, không và anh biết đấy..Em chỉ yêu anh...bao giờ em cũng chỉ có yêu anh...yêu đến chết đi được...Yêu đến mức sẵn sàng hy sinh vì anh...đến mức cõi lòng tan nát khi xa anh...

Chàng những muốn đẩy nàng ra, sợ tỏ ra tàn nhẫn nên không dám, vì nàng bám chặt vào chàng với một sức mạnh nhân lên gấp bội và chàng cảm thấy hơi ấm của cánh tay nàng, của vàng trán nàng tựa vào người chàng.

Đứng im như pho tượng chàng nhìn nàng ra xa, tránh đôi mắt khẩn cầu của nàng nhưng không sao cưỡng nổi giọng nói xúc động của nàng. Trong tất cả những tiếng nàng vừa thốt lên, có một tiếng làm chàng cháy lòng: “Anh yêu dấu của em”. Chàng định ninh được trang bị để không nhượng bộ, nhưng chàng đã bị tiếng kêu bất ngờ đó và cử chỉ của người đàn bà kiêu hãnh qui gối trước mặt lung lạc.

- Em biết – Nàng nói, giọng nghẹn ngào – Hành vi của họ đáng tội chết.

- Vì vậy thừa bà, chẳng hiểu sao bà vẫn một mực bênh vực chúng nếu quả thật bà không tán thành lòng dạ phản trắc của chúng và cũng không hiểu vì sao bà lại quan tâm số phận của chúng đến thế?

- Em cũng đâu có biết. Em cảm thấy gán bó với họ, mặc dù những lỗi lầm và sự phản trắc của họ. Có thể vì trước kia họ cứu sống em và đến lượt em, em cũng đã cứu sống họ bằng cách giúp họ chạy thoát khỏi La Rôsen khi họ bị kết tội. Em đã sống với họ và chia sẻ miếng ăn với họ. Em khôn khổ biết chừng nào khi Bécnơ cho em trú thân trong nhà. Giá anh biết...không một gốc cây nào, không một bụi rậm nào trong vùng quê em, trong xứ sở tuổi thơ em là không có kẻ thù ẩn nấp để làm hại em. Em là một con vật bị săn đuổi không thương xót, bị mọi người nhắm nhe đem bán đứng...

Chàng bóp tay nàng, không để nàng tiếp tục tâm tình.

- Việc gì đã qua rồi thì không còn quan trọng – Chàng nói một cách nghiêm khắc – Những cái tốt trong quá khứ không thể làm quên đi tội lỗi trong hiện tại. Bà là một người đàn bà. Hình như bà không hiểu rằng những người đàn ông mà tôi chỉ huy trên con tàu này hay ở các vùng đất chúng ta đang đi đến, không có

luật lệ nào khác ngoài luật lệ tôi áp đặt cho họ và buộc họ phải tuân theo. Kỷ luật và công lý phải ngự trị nếu không thì đầu óc vô chính phủ sẽ hoành hành và chẳng có cái gì to lớn, vững bền có thể xây dựng được. Hơn nữa, nếu thế thì tôi sẽ bị mất mạng một cách vô ích. Trong hiện tình chúng ta không có thái độ mềm yếu.

- Đây không phải là sự mềm yếu, mà là lòng nhân hậu.

- Một sự lập lờ nguy hiểm! Lòng vị tha của đàn bà làm lạc hướng và chẳng thích hợp với bà chút nào.

- Thế cuối cùng, anh muốn tôi trở thành con người như thế nào? – Nàng bỗng phẫn nộ kêu lên – Cứng rắn ư? Độc ác ư? Không chút thương người ư? Dĩ nhiên, trước đây mấy năm, tôi chỉ biết căm thù... Tôi không muốn điều ác nữa, ông Giôphrây ạ. Điều ác là cõi chết. Tôi thích cõi sống.

Chàng trở mắt nhìn nàng.

Tiếng kêu nàng vừa cất lên đã chiến thắng sức chống đỡ cuối cùng của chàng.

Trong những sự kiện biến động gần đây, tư tưởng của Angielic không rời khỏi chàng, khiến chàng luôn luôn hình dung trong đầu óc những điều bí ẩn của người yêu. Thế đấy, trong con người nàng không hề có gì giả dối, tính toán. Với cái logic thông thường của đàn bà, rất đặc biệt nhưng rất đúng, nàng vừa đặt chàng trước thực tại đối với nàng và đòi hỏi chàng phải lên tiếng. Thật ra chàng đâu có muốn nàng là một người đàn bà tham lam độc ác, ích kỷ một cách tệ hại như biết bao người đàn bà mà cuộc sống chỉ biết vun xới cho riêng mình. Là con người mạo hiểm đang một lần nữa sửa soạn thử vận may trong lúc tiến về những vùng đất hoang vu giờ đây, chàng biết làm gì đối với một nữ hầu tước mang đầy trang sức, tính nết thất thường và phù phiếm.?

Trong cuộc đời mới ngày hôm nay biết dành vị trí nào đây cho nàng Angielic của quá khứ, cô gái xinh đẹp và lớn lên mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn vào một thế kỷ đầy sức quyến rũ và nóng lòng muốn đem ra thử thứ vũ khí của đàn bà, hay cho một nàng Angielic trong lúc ngự trị trên con tim của một Nhà vua đã biến cái thế giới đồi bại của triều đình thành trường hoạt động, thành sân khấu của những chiến công của nàng?

Vùng đất hoang dại và gai góc mà chàng đưa nàng tới không thể hài lòng với những trái tim nhỏ nhen và trống rỗng. Phải tận tụy với nó.

Cái tận tụy mà chàng đã nhận thấy trong đôi mắt đang ngược lên nhìn chàng, phải thừa nhận đấy là một nét biểu hiện kỳ lạ của ánh mắt đã từng ngạo nghễ

nhìn biết bao kẻ tai to mặt lớn, khiến họ phải mê hồn. Nhưng bằng những con đường bí ẩn, Angielic đã đến với chàng, bộc bạch nỗi lòng với chàng.

Nàng lo lắng nhìn chàng, chờ nghe chàng tuyên án và không biết chàng đang nghĩ gì?

Chàng đang nghĩ “Đôi con mắt đẹp nhất trần gian. Đôi với ánh mắt như thế...35.000đồng cũng chẳng phải là quá đắt. Một Nhà vua đã ngã gục dưới ánh mắt đó...Một quốc vương ả rập khát máu đã phải nghiêng mình trước quyền uy của nó”.

Chàng khẽ đặt tay lên trán như để tránh ánh mắt nài nỉ ấy, rồi khẽ vuốt mái tóc nàng. Thời gian hình như điểm bạc mái tóc nàng chỉ là để tô điểm thêm cho đôi mắt xanh lóng lánh của nàng. Đến các nữ thần trên núi Olimpo ắt hẳn cũng ghen tị với mái tóc óng ánh như vàng ngọc, châu báu ấy.

Lòng chàng hoan hỉ nhận thấy nàng vẫn đẹp dù bị lo âu giày xé cũng như chàng đã thấy nàng đẹp trong bão tố hay trong ái ân. Vì sắc đẹp của nàng không phải là thứ sắc đẹp nhờ lối làm duyên làm dáng giả tạo mà có. Sự giản dị thích hợp với vẻ lộng lẫy mới của nàng bắt nguồn từ sự trong sáng vừa từ lòng say mê cuộc sống lạ lùng

Chàng đã phải mất bao nhiêu thời gian để khám phá ra nàng, để chấp nhận nàng. Kinh nghiệm của chàng về phụ nữ chẳng giúp gì chàng để hiểu được người đàn bà này vì chàng chưa bao giờ gặp người đàn bà như vậy. Trước kia, chàng không nhận ra nàng không phải vì nàng rơi xuống quá thấp mà chính vì nàng vươn lên cao hơn. Thế là tất cả đều sáng rõ.

Dù đến với chàng trong quần áo xoàng xĩnh, rách rưới, đầu tóc rối bù, rã rời trên biển cả, hay lo lắng và mệt mỏi như ngày hôm nay; dù trần truồng, yếu ớt và hiến thân như đêm hôm nọ khi chàng ôm nàng vào lòng và nàng khóc mà không hề hay biết, nàng vẫn xinh đẹp, xinh đẹp như dòng suối người ta có thể cúi xuống để giải cơn khát.

Và chàng sẽ không còn bao giờ có thể là một người đàn ông cô đơn. Không, không bao giờ.

Sống không có nàng sẽ là một thử thách quá sức đối với chàng. Chỉ cảm thấy nàng cách biệt ở phía cuối con tàu chàng cũng đã không sao chịu đựng nổi. Hôm nay, nhìn thấy nàng run rẩy dưới chân mình, lòng chàng thật xao xuyến.

Chỉ có Chúa là biết chàng chẳng sung sướng gì khi treo cổ những người Tin lành “của nàng”. Nhưng con người xảo trá, đúng thế, nhưng dũng cảm, dày dạn và xét cho cùng đáng có một số phận tốt hơn. Tuy vậy, chàng bắt buộc phải xử tội. Trong cuộc đời gian nan của mình, chàng đã phải trả giá để học được bài

học: sự mềm yếu là nguyên nhân của mọi thất bại lớn nhất, nó kéo theo vô vàn điều tai hại. Kịp thời cắt đi một cánh tay thôi sẽ cứu được nhiều mạng người...

Angielic im lặng đợi chờ.

Bàn tay chàng đặt lên mái tóc nàng đem lại hy vọng cho nàng, nhưng nàng vẫn quỳ, biết mình chưa thuyết phục được chàng và nếu có tìm cách quyến rũ chàng thì chàng sẽ chống lại, sẽ nghi ngờ và biết đâu chẳng quyết liệt hơn.

Còn phải tìm ra lí lẽ nào khác nữa?...Đầu óc nàng như vật vờ trên sa mạc, nơi cảnh những người La Rôsen bị treo cổ trên cột buồm lớn lẫn vào cảnh mòm đá. Nàng tiên trước đây trong một buổi sáng giá lạnh trong rừng Nion. Tất cả những hình người chết chóc, câm lặng, đung đưa, quay tròn quanh nàng trong một điệu nhảy chóng mặt và ma quái. Và nàng như trông thấy khuôn mặt Lôriê, của Giêrêmi và khuôn mặt của Xêvêrin thảm hại và nhợt nhạt dưới chiếc mũ nhỏ xíu.

Tiếng nói của nàng bị ngắt quãng vì những nhịp tim rộn ràng.

- Giôphrây, anh đừng tức đoạt của em điều duy nhất còn lại... cứ để cho em được tự cảm thấy mình cần thiết đối với những đứa trẻ bị uy hiếp. Tất cả là lỗi tại em. Em đã từng muốn cứu chúng ra khỏi một số phận còn thảm hại hơn cả cái chết. Người ta đã giết chết những linh hồn. Trước đây, ở La Rôsen, chúng đã từng thấy cha chúng bị làm nhục, bị khùng bố, bị điều đứng vì muôn ngàn nỗi đau đây, bị bỏ tù, bị xiềng xích... Bây giờ việc gì em phải đưa chúng đến nơi cùng trời cuối đất này để chúng lại trông thấy cha chúng bị treo cổ một cách nhục nhã?... Chúng sẽ thất vọng biết chừng nào... Đừng tức đoạt hết của em, anh Giôphrây! ..Em không chịu đựng được nỗi đau của chúng. Giúp những cuộc đời thơ trẻ ấy chiến thắng số phận nghiệt ngã là lẽ sống của em... Anh tức đoạt cả lẽ sống đó của em ư?... Em giàu có đến thế ư?... Ngoài niềm hy vọng cứu sống chúng... đưa chúng đến những chân trời đầy hoa lá như em đã hứa với lòng tin thơ ngây của chúng, em còn lại gì nữa?... Em đã mất hết... đất đai, tài sản... địa vị... tên tuổi... danh dự, con cái... cả anh... cả tình yêu của anh... Em chẳng còn gì nữa... Trừ một đứa con gái bị nguyên rủa.

Một tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, nàng cắn môi để kìm nén.

Những ngón tay của Giôphrây dờ Perắc nắm chặt lại trên gáy nàng, làm nàng đau đớn.

- Bà đừng có nghĩ là có thể làm tôi mềm lòng bằng nước mắt.

- Em biết – Nàng lẩm bảm – Em thật vụng về...

- “Ồ, không đâu, trái lại, quá khôn khéo kia đấy” – Chàng thăm thì... Trông thấy nàng khóc, chàng không chịu nổi. Trái tim chàng tan nát khi thấy đôi vai nàng rung lên vì thẫn thức.

- Đứng lên đi – Cuối cùng chàng nói – Đứng lên đi. Trôn bà như thế trước mặt tôi, tôi không chịu được.

Nàng nghe theo: đã quá mệt mỏi, nàng không chống chọi nữa. Chàng gỡ đôi bàn tay nàng nắm chặt quanh người. Đôi bàn tay giá lạnh. Chàng cầm tay nàng một lúc. Rồi bỏ tay ra, chàng đi đi lại lại. Angielic nhìn theo. Chàng bắt gặp vẻ đau đáu trong đôi mắt nàng đang nhìn theo bước chân mình. Lông mi ướt, mi mắt sưng lên, đôi má hoen ngấn lệ.

Lúc này, chàng thấy yêu nàng mãnh liệt tưởng không sao kìm giữ nổi niềm rạo rức ôm nàng vào lòng với những nụ hôn say đắm, tha thiết và thắm thì gọi tên nàng. Angielic! Angielic! Linh hồn của anh! Chàng không muốn nàng run rẩy trước mặt chàng tuy trước kia, chàng đã không dễ dàng tha thứ khi nàng thách thức chàng.

Làm sao nàng có thể tỏ ra khi mãnh liệt, lúc yếu đuối, khi kiêu hãnh, lúc khiêm nhường, khi phũ phàng, lúc hiền dịu đến thế?...Đấy là bí quyết cảm dỗ của nàng. Đành phải khuất phục hoặc nhận lấy cảnh sống cô đơn căn cõi không một chút ánh sáng.

- Mời bà ngồi xuống, bà tu viện trưởng – chàng đột ngột nói – Một lần nữa, bà đặt tôi vào một thế khó xử, vậy bà đề nghị giải pháp như thế nào? Có nên hình dung con tàu của tôi, vùng biển và căn cứ này ít nữa sẽ trở thành sân khấu của những cuộc tranh chấp đẫm máu nữa không? Chúng có thể xảy ra giữa đám bạn bè nóng nảy của bà, những người thân tín của tôi, những người da đỏ, những người săn bắn, bọn lính đánh thuê Tây Ban Nha và cả bảy người vùng Đâu Ixt này?

Vẻ mỉa mai nhẹ nhàng trong lời nói của chàng làm Angielic cảm thấy nhẹ nhõm không sao tả xiết. Nàng gieo mình xuống ghế và thở phào.

- Bà đừng tưởng là bà đã thắng cuộc – Bá tước Perác nói – Tôi chỉ xin hỏi bà một câu. Làm gì họ bây giờ, nếu ít ra không dùng họ làm gương cho những kẻ muốn bắt chước họ. Được thả, họ sẽ chờ dịp trả thù. Mà tôi thì chẳng biết làm gì với những phần tử thù hằn và nguy hiểm ấy trên một vùng đất vốn đã đầy dẫy những cạm bẫy... Dĩ nhiên tôi có thể trừ khử như họ đã định làm với chúng tôi, bằng cách quăng họ và gia đình họ xuống một nơi hoang vắng trên bờ biển, về phía Bắc chẳng hạn. Làm như thế là đưa họ đến cái chết chắc chắn chẳng kém gì treo cổ. Còn rước họ đến đảo để đáp lại lòng dạ phản trắc của họ thì tôi dứt khoát loại trừ giải pháp đó, dù là để làm hài lòng bà đi chăng nữa. Tôi sẽ mất mặt không chỉ đối với người của tôi ở mà còn trước con mắt của Tân lục địa. Ở đây người ta không tha thứ cho những kẻ ngu ngốc đâu. Angielic cúi đầu, suy nghĩ.

- Anh đã từng định đề nghị họ đến khai khẩn một phần đất đai của anh. Tại sao bây giờ anh lại từ chối?

- Tại sao ư?...Đặt vũ khí vào tay những kẻ đã công khai tuyên bố là kẻ thù của tôi hay sao! Có gì đảm bảo là họ sẽ trung thành với tôi.

- Thế còn lợi ích của công việc mà anh giao cho họ? Hôm trước anh nói với em là ở đây họ sẽ kiếm được nhiều tiền hơn bất cứ công việc buôn bán nào trên các hải đảo châu Mỹ. Có đúng như thế không nào?

- Đúng như thế. Nhưng ở đây chưa có gì được thiết lập. Mọi cái đều phải tạo ra. Một hải cảng, một thành phố, một hệ thống buôn bán.

- Có phải vì thế mà anh có ý định chọn họ không? Chắc hẳn anh biết là những người Tin lành rất giỏi khi phải bám lấy những vùng đất mới. Người ta bảo em là những người Tin lành nước Anh được mệnh danh là những Người hành hương, mới đây đã xây dựng được những thành phố đẹp trên một vùng bờ biển trước đó là nơi hoang dã. Những người dân La Rôsen cũng sẽ làm được như thế.

- Tôi không chối cãi điều đó, nhưng theo tâm lý cừu thị và kỳ cục của họ, tôi có thể tiên đoán được cách ứng xử của họ sau này.

- Nhưng tâm lý ấy cũng có thể là một đảm bảo cho thành công trong tương lai. Dĩ nhiên sống hòa thuận với họ không phải dễ, nhưng họ giỏi nghề buôn bán và hơn nữa, lại gan dạ, thông minh. Chỉ nhìn cách họ vạch kế hoạch để làm chủ một con tàu lớn ba trăm tấn với hai bàn tay trắng, không vũ khí, không vàng bạc, chỉ có chút kinh nghiệm đi biển, cũng chẳng đáng phục lắm hay sao?

Giôphrây dờ Perắc phá lên cười.

- Tôi phải có một tâm hồn thật vĩ đại mới công nhận điều đó được

- Nhưng anh có thể đạt tới mọi tầm cao vĩ đại cơ mà – Nàng nói một cách nhiệt thành.

Đang đi, chàng dừng lại trước mặt nàng và nhìn nàng không chớp mắt.

Lòng ngưỡng mộ và tình gắn bó chàng đọc thấy trong đôi mắt Angielic không hề giả dối. Đây chính là cái nhìn buổi thanh xuân khi nàng bộc lộ không hề dè dặt mỗi tình cháy bỏng trong lòng.

Chàng biết là trên trái đất này nàng chẳng biết một ai khác ngoài chàng.

Làm sao trước đây chàng có thể nghi ngờ được? Niềm vui bùng tràn ngập lòng chàng. Chàng chỉ còn loáng thoáng nghe Angielic tiếp tục biện hộ.

- Anh Giôphrây, em có vẻ tha thứ một cách dễ dàng cho một hành động làm anh đau lòng và tác hại của nó không thể nào hàn gắn được vì đã đem lại cái chết cho các bạn bè trung thành của anh. Sự bội bạc của họ đối với anh làm em công phần. Tuy thế, em vẫn tiếp tục đấu tranh để dẫn đến sự sống, chứ không phải đến cái chết. Có thể mỗi thù khôn nguôi. Nhưng trường hợp hiện tại không phải như thế. Tất cả chúng ta đều là những con người có thiện chí. Chúng ta chỉ là nạn nhân của một sự hiểu lầm và em cảm thấy hai lần có tội vì đã không tìm cách đánh tan nó đi.

- Bà muốn nói gì?

- Giôphrây, khi em đến tìm anh ở La Rôsen trong lúc không biết tung tích của anh và van xin anh cho họ lên tàu những con người sẽ bị bắt trong vòng vài giờ, lúc đầu anh từ chối, nhưng sau khi hỏi em về nghề nghiệp của họ, anh đã nhận lời. Như thế là anh có ý muốn đem họ đi khai khẩn. Em tin chắc là trong quyết định đó, anh không hề muốn làm hại họ, mà trái lại, đồng thời phục vụ lợi ích của anh, anh tính chuyện cho những con người bị lưu đày ấy một dịp may hiếm có

- Quả là như thế...

- Thế thì sao anh không nói ngay cho họ biết ý định của anh? Giả có những cuộc chuyện trò thân mật, thì đã có thể tránh được sự ngờ vực bột phát anh gây ra cho họ. Nicôla Perôt bảo em là không có một ai trên thế giới này mà anh không hiểu được ngôn ngữ của họ và từ những người da đỏ đến những người làm nghề săn bắn hay những người hành hương lập nghiệp trong các thuộc địa châu Mỹ, anh đều có thể kết bạn với họ...

- Bọn La Rôsen này ngay từ đầu đã làm cho tôi hết sức căm thù và tôi muốn trả thù.

- Vì nguyên nhân nào vậy?

- Vì bà.

- Vì em?

- Đúng thế. Những lý lẽ cụ thể của bà, hôm nay làm tôi hiểu rõ mối ác cảm khiến chúng ta đối đầu với nhau ngay từ đầu. Bà có tưởng tượng được điều đó không? – Chàng sôi nổi hẳn lên, - Tôi thấy bà nhập bọn với bọn họ như một người thân. Làm sao không nghi ngờ được là có một tình nhân và tệ hại hơn, một người chồng của bà trong số những người đó? Hơn nữa, tôi phát hiện ra bà có một đứa con gái. Thế thì cha nó có ở trên tàu không? Tôi thấy bà âu yếm cúi xuống một người đàn ông bị thương mà số phận của hắn làm bà lo lắng đến mức bà không còn biết gì về tôi nữa.

- Giôphrây, ông ta vừa cứu sống em!

- Chỉ còn thiếu là bà chưa báo cáo cho tôi biết tin bà kết hôn với hắn... Tôi cố kéo bà về với tôi, trong lúc không đủ can đảm bỏ mặt nạ ra vì cảm thấy tâm hồn bà hết sức xa cách. Nhưng làm sao mà không thù ghét chúng được, cái bọn tín đồ Thanh giáo cứng nhắc và đa nghi đã từng làm bà mê say? Mọi cái ở tôi đều làm cho chúng bức tức, nhưng còn phải nói thêm nỗi ghen tức điên cuồng của Bécơ mà bà đã làm cho si mê đến cuồng dại.

- Ai ngờ được điều đó? – Angielic rầu rĩ nói, - Một con người rất điềm đạm, rất mực thước!... ** biết trong em có vận hạn gì mà làm cho đàn ông chia rẽ nhau đến vậy?..

- Sắc đẹp của nàng Elen đã gây nên cuộc chiến tranh thành Troa

- Giôphrây, anh đừng bảo em là nguyên nhân của bao nỗi đau thương khủng khiếp vậy.

- Đàn bà là nguyên nhân gây ra những thảm họa lớn nhất, tai hại nhất, phi lý nhất. Người ta chẳng đã bảo “hãy tìm hiểu đàn bà” là gì?

Chàng nâng cằm nàng lên và nhẹ nhàng đưa tay vuốt qua mặt nàng như thể xóa đi mọi nỗi ưu phiền.

- Đàn bà cũng có khi đem lại những hạnh phúc lớn nhất. Thật ra tôi hiểu vì sao Bécơ muốn giết tôi. Tôi tha tội cho hắn chỉ vì tôi cảm thấy hắn đã bị đánh bại, không phải vì những chiếc rìu chiến của những người da đỏ dưới quyền tôi mà vì sự lựa chọn của bà... Chẳng nào tôi còn nghi ngờ về kết quả của sự lựa chọn đó thì kêu gọi lòng khoan hồng của tôi chỉ là uổng công vô ích. Đấy, đàn ông đáng giá như thế đấy, bà bạn ạ. Chẳng bao nhiêu đâu.. Cho nên chúng ta hãy cố sửa chữa những lỗi lầm trong đó tôi thừa nhận là mỗi người trong chúng ta đều góp phần. Ngày mai, xuống máy sẽ đưa tất cả hành khách lên đất liền. Manigô, Bécơ và những người khác sẽ bị xích tay, bị canh giữ trong lúc được đưa đi theo chúng tôi. Tôi sẽ nói với họ tôi mong muốn ở họ những gì. Nếu họ chấp nhận, tôi sẽ buộc họ phải thề trung thành theo Thánh kinh... Tôi nghĩ họ sẽ không thể bất chấp một lời thề như vậy.

Chàng cầm lấy chiếc mũ để trên bàn.

- Bà đã thỏa mãn chưa?

Angielic không trả lời. Nàng không dám tin ở thắng lợi của mình. Nàng choáng váng.

Nàng đứng dậy và theo chàng ra cửa. Bất giác nàng đặt tay lên cổ tay chàng.

- Thế nếu họ không chấp thuận? Nếu anh không thuyết phục được họ? Nếu lý lẽ của họ vững hơn.

Chàng nhìn đi chỗ khác. Rồi nhún vai:

- Tôi sẽ cho họ mượn một người da đỏ dẫn đường, ngựa, xe bò và vũ khí và họ muốn đi đâu thì đi...đi cho biệt tăm...ở nơi...cho đến tận Plâymao hay Bôxtôn, nơi những người đồng đạo sẽ đón tiếp họ...